

нения, рускитѣ войни и Завѣрата отъ 1821 г. Въ черковно отношение Сливенъ е спадалъ подъ одринската митрополия и е билъ лишенъ, до създаването на българската екзархия, отъ свой владика. Това е било обаче само отъ полза за него, тъй като гръкоманството, уведено тукъ сравнително късно (едва следъ гръцкото възраждане), не е могло да намѣри опора за влиянието си у мѣстния митрополитъ-фанариотъ, както е било случай при търновския или пловдивския владика.

Въ икономическо отношение градътъ е знаялъ разцвѣтъ на промишленостъ и търговия, които отъ край време будятъ внимание. Още Евлия Челеби (1652) споменава не само лозята и градинитѣ, но и „табашкитѣ долапи за козаци, келими и кебета“, и особено последнитѣ, кебетата, които били прочути и се изнасяли дори въ Арабия и Персия. Все въ XVII в. Хаджи Калфа, въ описанието си на турскитѣ земи, изтъква „предимството на сливенскитѣ вълнени произведения“, съ които не могли да се сравняватъ нито ангорскитѣ; то се дължало на чистия въздухъ и на изобилната вода. Повечето жители на града били, споредъ него, абаджии. И до Освобождението тукъ цвѣти абаджийството като домашна индустрия, независимо отъ фабриката за сукна, отворена презъ 1834 г. отъ предприемчивия Добри Желѣзковъ, която започва да прави силна конкуренция на дребнитѣ производители. Сливенскитѣ ямурлуци и аби сж се търсѣли навредъ въ турската империя, и градътъ е билъ голѣмъ пазаръ на тоя родъ стока. Тамъ сж пристигали за покупка анадолци, персийци, араби и особено т. н. лазове, които си имали тукъ и свой ханъ. Годишно идвали до 300—400 търговци, за да закупятъ до 100,000 топа шакъ, въ по-голѣмата си часть нуженъ за обличане на турската войска. По здравина и хубава изработка прочути сж били и сливенскитѣ губери и козаци. Освобождението измѣства окончателно кжщнитѣ станове и чекръци съ най-модерни сукнени фабрики въ сливенскитѣ клисури, така че градътъ става, покрай Габрово, главенъ центъръ на новата вълнена индустрия у насъ.

Това търговско и занаятчийско развитие на Сливенъ изтъква въ мемоаритѣ си и Селимински. „Почти цѣлиятъ градъ. бележи той за положението до 1830 г., бѣше индустриаленъ, Главното произведение, абата отъ разни качества и цвѣтове,